

Άννα-Μαρία Πισκοπάνη

XIONI

Αθήνα 2019

Η Άννα-Μαρία Πισκοπάνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Νομικά με ειδίκευση στο τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έχει συμμετάσχει ως δραματογράφος σε θεατρικές παραστάσεις στην Αθήνα. Έγινε δεκτή στο 2ο Studio Νέων Συγγραφέων του Εθνικού Θεάτρου και από εκεί προέκυψε το θεατρικό της έργο «Στο θερινό σινεμά» που παρουσιάστηκε στη σκηνή του Rex τον Ιούνιο του 2016.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973514482.

Email: piskopania@gmail.com .

Το παρόν έργο γράφτηκε στο Τέταρτο Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα τον εγκλεισμό.

Το έργο διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για τη μεταφορά του έργου στη σκηνή ή για δημοσίευση με εμπορικό σκοπό, παρακαλείσθε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σε ένα προσφυγικό κέντρο, μια πρώην νοσοκόμα φροντίζει ένα μικρό αγόρι που έχει πέσει σε λήθαργο. Ένας φύλακας την επισκέπτεται τακτικά για να την προμηθεύσει με ό,τι χρειάζεται. Οι δυο τους, λίγο πριν πέσει το τελευταίο χιόνι, θα δοκιμάσουν τρόπους να "ξυπνήσουν" το παιδί, δοκιμάζοντας παράλληλα τον ίδιο τους τον εαυτό. Θα καταφέρουν να αναδυθούν μαζί του από το βυθό των τραυμάτων;

Ένα υπαρκτικό έργο για το πως βυθίζεται και παγώνει κανείς μπροστά στις πραγματικότητες της ζωής.

Πρόσωπα: Α γυναίκα, Β άνδρας ηλικίας μεταξύ 35-50 χρονών.

Οι σκηνές αλλάζουν με τη συχνότητα που ο Β επισκέπτεται την Α. Αλλαγή φωτισμού όταν η Α μιλάει στο παιδί με ψυχρό συναίσθημα.

Σκηνικό (προαιρετικό).

Δάσος. Σκηνή κατασκήνωσης. Δίσκος φαγητού.

Σκηνή 1

A. Κρυώνεις; Το δέρμα σου είναι μαλακό και παγωμένο. Λευκό και πορώδες σα χιόνι... Δε θέλεις άλλο; Πρέπει.. Δυο γουλιές ακόμη.. Ακούς το νερό που πέφτει; *Παύση*. Κάνει λιμνούλες. Από αυτές που πέφτουν τα παιδιά και τσαλαβουτάνε τα πόδια τους... Κι μετά τους σκουπίζουν τα πόδια από τις λάσπες. Τα αγκαλιάζουν... Και τα βάζουν να κοιμηθούν. Για έναν ύπνο βαθύ χωρίς όνειρα.

B. Θα ρίξει πολύ χιόνι. *Παύση*. Αν δεις πάνω από τα βουνά..

Σιωπή

B. Μας έφυγε ο μάγειρας. Ο νέος προσπαθεί... Αρχή είναι. *Παύση*. Αλλά μερικά ούτε που τρώγονται...

Σιωπή

B. Θα περιμένω εδώ να τα πάω όλα πίσω. Νέοι κανονισμοί. Μετά από κάθε γεύμα πρέπει να γυρνάνε όλοι οι δίσκοι πίσω.

Σιωπή

A. Μπορείς να τον σηκώσεις; Μόλις έχει φάει. Δεν κάνει να μένει πολύ ώρα ξαπλωμένος. Θα πνιγεί.

B. Δεν θα τρομάξει;

A. Του αρέσει να τον αγγίζουν. Τον ηρεμεί.

B. Ούτε που με κατάλαβε.

A. Σε κατάλαβε.

B. Όλοι για αυτόν μιλάνε.

A. Και τι λένε;

B. Μικρό παιδί. Πόσο να' ναι; Δέκα δώδεκα; Δεν το περιμένεις.

Σιωπή

A. Πόσο μακριά έχεις φτάσει;

B. Τι εννοείς;

A. Από εδώ που είμαστε που βρισκόμαστε μέχρι πού έχεις πάει. Σε ποια χώρα; Σε ποια πόλη; Πόσο έχεις ταξιδέψει;

B. Όχι πολύ.

A. Δηλαδή μέχρι που;

B. Μέχρι εδώ.. Από εδώ *Παύση*. Ως εδώ...

A. Τα παιδιά σαν κι εκείνον γυρνούν τη μισή γη για να φτάσουν εδώ. Αλλάζουν χίλιες δουλειές και μαζεύουν χρήματα για το πέρασμα.

B. Και πάλι. Είναι μικρό παιδί.

A. Δεν είναι παιδί. Δεν είναι συνηθισμένο παιδί. Δεν είναι έτσι τα παιδιά.

Σιωπή

B. Τι λένε θα τον πάρουν από εδώ;

A. Να τον πάνε που;

B. Δεν ξέρω κάπου να τον βοηθήσουν. Σε έναν ειδικό γιατρό.

A. Σε ποιόν; Αφού δεν έχει τίποτα. Δεν του βρίσκουν τίποτα.

B. Γιατί δεν ζυπνά; Δεν θα έπρεπε να έχει ζυπνήσει μέχρι τώρα;

A. Θα έπρεπε.

B. Δεν ζυπνά όμως.

A. Δεν είναι παθολογικό. Έτσι λένε.

B. Δεν μου φαίνεται σωστό. Να 'ναι εδώ σε μια σκηνή στο πουθενά. *Παύση* Σε έφεραν και εσένα .-

A. Δεν πειράζει.

B. Να μένεις μόνη σου εδώ όλη τη μέρα.

A. Δεν με πειράζει. Είχα καιρό να.-

B. Να;-

A. Να φροντίσω κάποιον.

B. Μπορώ να σου φέρνω ότι θέλεις. Και από απέξω. Ό,τι μου ζητήσεις.

A. Βγαίνεις συχνά;

B. Καθημερινά αν θέλω. Οι άλλοι βγαίνουν κάθε μέρα. Έχουν παιδιά αυτοί.. οικογένεια. Δεν μένουν πολύ μέσα. Αλλά εγώ δεν θέλω. Μια φορά στο τόσο.. Προτιμώ να μένω εδώ να.- Έχω τόσα να κάνω εδώ. Περνάει η μέρα χωρίς να το καταλάβεις. *Παύση.* Ό,τι θελήσεις μου λες. Κι αν δεν είναι η μέρα που βγαίνω, όλο και κάποιος άλλος θα μπορέσει. Εξυπηρετούμε ο ένας στον άλλον όλη την ώρα.

A. Δεν θα χρειαστεί. Έχω εδώ όλα όσα χρειάζομαι.

Σκηνή 2

A. (απευθύνεται στο παιδί) Ας δοκιμάσουμε πρώτα το ένα πόδι. Θα το πάμε ψηλά. Πολύ ψηλά. Θα δείξουμε με τα δάκτυλα. Σαν να θέλουμε να πιάσουμε κάτι με την άκρη των δακτύλων. Μια μπάλα. Να την πετάξουμε μακριά; Μετά το άλλο. Ξανά. Τώρα μόνος σου. Το ένα πόδι πρώτα... Το αριστερό; Όχι; Το δεξί καλύτερα; Όποιο θες εσύ.... *Παύση.* Δεν πειράζει. Αύριο πάλι.

B. Τις προάλλες κάποιος μου έλεγε ότι είναι πολλά παιδιά έτσι. Όχι εδώ.. Στις Βόρειες χώρες. Μόλις φτάνουν. Την επόμενη κιόλας μέρα είναι όλα έτοιμα. Και σπίτια να τους δεχτούν και όλα... Και αυτά δεν είναι μόνα τους σαν κι αυτόν. Έχουν και τις οικογένειές τους μαζί. Και περνούν και εκεί χρόνια περιμένοντας.. Για να μάθουν.. να δουν τι θα γίνει τελικά... *Παύση.* Αλλά πηγαίνουν σχολείο. Έχουν φίλίες. Πιάνουν και οι γονείς τους δουλειές. Και ξαφνικά μια μέρα τους λένε ότι άμεσα -αύριο κιόλας- θα πρέπει να ετοιμαστούν να φύγουν... να γυρίσουν πίσω στις χώρες τους. Κι αυτό είναι μη αναστρέψιμο. Σίγουρο. Μόνιμο. Βέβαιο. Τετελεσμένο. Πως το λένε; Και αυτά κοιαλώνουν. Βγάζουν την πρίζα. Αποσυνδέονται από τον κόσμο. Μια μέρα γυρνάνε από το σχολείο. Το μαθαίνουν. Πάνε για ύπνο και δεν σηκώνονται. Τους πάνε στο νοσοκομείο. Τους κάνουν εξετάσεις. Δεν βρίσκουν κάτι. Καμιά ασθένεια... Καμιά αιτία σοβαρή..

A. Τι έχουν;

B. Ένα σύνδρομο. Το λένε σύνδρομο παραίτησης.

A. Κι είναι όπως αυτός;

B. Λένε είναι ανίκανοι να φάνε, να πιούν. Αμίλητοι. Παθητικοί. Δεν επικοινωνούν με το περιβάλλον. Απαθείς τους λένε. Καμιά αντίδραση στον πόνο. Σε οποιαδήποτε ερέθισμα.

A. (διακόπτει) Αυτός με καταλαβαίνει. Είμαι σίγουρη.

Σιωπή

B. Αλλά σε αυτά κάτι έχει συμβεί. Κάτι έχει προκύψει. Κάτι έχει αλλάξει. Ένα σοκ. Αλλά αυτός εδώ. Τίποτα. Φαινομενικά τουλάχιστον- τίποτα. *Παύση.* Αυτό είναι κάτι το διαφορετικό.

A. (διακόπτει) Πως το ξέρεις;

B. Το ξέρω. Ρώτησα. Δουλειά μου είναι. Έκανα έρευνες.

A. Και τι έμαθες;

B. Τίποτα. Όσο και αν προσπάθησα δεν βρήκα τίποτα. Έβγαινε στην αυλή όπως πάντα. Μίλαγε με τους φίλους του. Πήγαινε στο συσσίτιο. Βοηθούσε όπου μπορούσε.

A. (αργά) Μήπως τον πείραξε κανείς; Μήπως του έκανε κανείς κακό;

Σιωπή

B. Κι εγώ αυτό πρώτα πρώτα σκέφτηκα. Στους μισούς κάτι έχει συμβεί.

A. Και του συνέβη;

B. Όσο και αν έψαξα. Τίποτα. Εκτός αν έγινε λίγο πριν βυθιστεί...

Σιωπή

B. Αλλά όλο και κάποιος θα έβλεπε κάτι. Κάποιος θα μίλαγε. Κάτι θα φαινόταν.

A. Οι άλλοι μιλάνε;

B. Ποιοι άλλοι;

A. Τα άλλα τα παιδιά που το έχουν ζήσει... Μιλάνε;

B. Όχι.

Σιωπή

A. Αλλά το καταλαβαίνεις.

A. Πως;

B. Από το βλέμμα. Έχει αλλάξει.

Σιωπή

B. Τα περιθάλπουν κάποιοι. Κάποιος εμφανίζεται από το πουθενά. Τους φροντίζει τα αόρατα τραύματα. Αλλά το βλέμμα ποτέ δεν αλλάζει. Έλκει απλά το επόμενο.

Σιωπή

A. Τι κάνουν;

B. Ποιοι;

A. Αυτοί εκεί στις βόρειες χώρες. Τι κάνουν για να τα σώσουν;

B. Το προσπαθούν. Κάποια τα βάζουν σε ψυχιατρικές κλινικές. Τα εξετάζουν. Βάζουν ψυχολόγους. Κοινωνιολόγους να το ψάξουν γιατί συμβαίνει στα παιδιά. Σε αυτή την κοινωνία. Όχι σε άλλες. Ψάχνουν να βρουν μια λύση. Δεν το αφήνουν έτσι.

A. Και τα καταφέρνουν;

B. Δεν βρίσκουν τίποτα. Τα αντανάκλαστικά λειτουργούν. Η πίεση καλή. Το αίμα τους κυλάει κανονικά.

A. Και γίνονται καλά;

Σιωπή

B. Τα στέλνουν σπίτια τους. Κάποιος τους ταΐζει με υγρή τροφή. Όπως κάνεις κι εσύ. Κι αυτό είναι όλο.

A. Κι ξυπνούν;

B. Μπορεί να μείνουν έτσι για χρόνια.

A. Και δεν κάνουν τίποτα παραπάνω;

B. Αν χρειαστεί τα πάνε πάλι στο νοσοκομείο. Γιατί όσο μένουν έτσι. Αποδυναμώνονται. Αποσυνδέονται όλο και περισσότερο. Αφυδατώνονται. Τους δίνουν φάρμακα.. ορμούς. Ο,τι μπορούν. Τους κρατάνε για λίγο ακόμα στη ζωή.

A. Και δεν υπάρχει θεραπεία;

B. Λένε ότι θέλουν ασφάλεια. Χρειάζονται ένα περιβάλλον.. έναν κόσμο με ασφάλεια για να ξυπνήσουν.

A. Και άμα γυρίσουν πίσω στο τόπο τους.

Β. Όσα γυρνάνε πίσω. Μένουν για πάντα έτσι. Σε ένα δωμάτιο. Σε ένα σπίτι που έχει χρόνια να κατοικηθεί. Με ξεφτισμένους τοίχους. Με υγρασία. Με μια γυναίκα δίπλα τους να κοιτά το σκοτάδι.

Σκηνή 3

A. Δε θες να το βγάλω; Θα το πλύνω μόνο... Θα στο φέρω πίσω... Πρέπει να αλλάζεις τα ρούχα πότε πότε... *Παύση*. Εκείνη στο έδωσε; Θα της λείπεις. Για να σε στείλει ως εδώ. Να σε αποχωριστεί. Θα σε αγαπούσε πολύ. *Παύση*. Θα σε αγαπά πολύ.

A. Δεν είναι ακόμα δυο.

B. Σε μπερδεψα; Με αντικαθιστούν σήμερα. Κανονικά δεν θα ερχόμουν. Αλλά τους είπα ότι εμένα με συνήθισες. *Παύση*. Με έχεις συμπαθήσει.

A. Έχω συνηθίσει να γίνονται όλα την ίδια ώρα. Να περνάει η μέρα σα ρολόι.

B. Όταν μέναμε τα καλοκαίρια με τον παππού ήταν έτσι. Όλα οργανωμένα.

Σιωπή

B. Το πρωί ανεβαίναμε στο βουνό. Νωρίς πριν το χάραμα. Για κυνήγι. Περιμένοντας να γίνει το φαγητό καθόμασταν.. στην αυλή να σπάγαμε αμύγδαλα καρύδια.. ό,τι είχαν τα δέντρα. Υποχρεωτικά ύπνος το μεσημέρι... Το απόγευμα μαζευόμασταν με τα άλλα παιδιά. Μπαίναμε στο δάσος αν... *Παύση*. Αν και μας απαγορευόταν. Είναι πυκνά και ψηλά τα δέντρα. Τα μονοπάτια πρέπει να τα ξέρεις. Και για να μπεις και για να βγεις.

A. Θα ήθελα να...

B. Δίπλα είναι. Βλέπεις εκεί πάνω; Σχεδόν φαίνεται. Ένα μικρό χωριό είναι.. Αλλά στο πουθενά. Μόλις μόρεσαν να μαζέψουν λίγα χρήματα ένας ένας το εγκατέλειψαν.

A. Κι είναι και το δικό σου;

B. Του παππού μου. Έχω χρόνια να πάω. Ούτε η στέγη δεν ξέρω αν στέκει ακόμα. Ήταν γερό.. Πέτρινο. Αλλά τα χιόνια.. *Παύση*. Ρίχνουν τις σκεπές. Ποτίζουν τους τοίχους ως τα θεμέλια. Μέχρι να πέσουν.

A. Δεν πας ποτέ πια;

B. Δεν υπάρχει κανείς. Ερημιά. Σε πιάνει η ψυχή σου... Αλλά την άνοιξη... Τώρα σε ένα μήνα που αρχίζει... Όταν λειώσει το τελευταίο χιόνι. Είναι όμορφα

εκεί πάνω. Βλέπεις τα πάντα πέρα μακριά ως τη θάλασσα. Όταν ανεβαίνεις σε ύψωμα.. Παντού ουρανός. Ανασαίνεις σαν άνθρωπος.

Σιωπή.

A. Θα φτιάξω καφέ. Πάυση. Να βάλω;

B. Μισό φλυτζάνι. Θα φύγω σε λίγο...Πάυση. Αν και δεν επιτρέπονται τα γκαζάκια.... Για λόγους ασφαλείας. Κανονικά θα έπρεπε να στο πάρω. Αν χρειαστεί με τη βία. Πάυση. Αλλά εδώ εσύ μόνη τι να κάνεις;- Και η φωτιά είναι παρέα. Πάυση. Αλλά να προσέχεις... Πάυση Το δάσος δίπλα... Δεν ξέρεις ποτέ...

Σιωπή.

A. Τι κάνατε στο δάσος;

B. Παίζαμε. Αγωνίσματα αντοχής. Ξεχνιόμασταν. Μόνο όταν βράδιαζε και γυρνάγαμε.. Πάυση Αυτή η σιωπή. Βύθιζε μέσα της κάθε ήχο. Τα περπατήματά μας. Τις φωνές μας. Τις σιιές μας. Τα πάντα. Τρέχαμε. Αγωνιζόμασταν να βγούμε πριν.. Να μην μας καταπιεί.

Σκηνή 4

A. Εσύ τους είπες;

B. Είπα μήπως βοηθήσει.

A. Γιατί δεν ήρθαν νωρίτερα;

B. Τα είχαν φοβίσει.. Οι γονείς τους... Μην κολλήσουν. Έτσι ακουγόταν.. Άλλοι έλεγαν ότι του είχαν κάνει μάγια.

Σιωπή

B. Πόσα ήρθαν;

A. Δυο μικρότερα και τρία μεγαλύτερά του. Ήρθε και ο μεταφραστής μαζί τους...

B. Κατάφεραν κάτι; Είδες καμία αντίδραση;

A. Στην αρχή μείναν μακριά του. Φοβισμένοι.. Σιωπηλοί. *Παύση* Μετά στάθηκαν. Όρθιοι. Γύρω του. Σαν να ήταν νεκρός.

B. Τα αναγνώρισε;

A. Του μίλησε ο μεταφραστής πρώτα. Για ώρα.. Δεν κουνήθηκε.

B. Εκείνα;

A. Ξεθάρρεψαν κι αυτά και άρχισαν να του μιλάνε. Του δείξαν τα παιχνίδια τους..

B. Δυο καινούργιες μπάλες έχουν. Τις έχω δει.

A. Του πιάσανε τα χέρια. Του χάιδεψαν τα μαλλιά. Ο μεγάλος είχε φέρει και έπαιξε ένα κρουστό..

B. Έτσι κάνουν.

A. Του θύμισαν τότε.. Όταν όλοι προετοιμάζονταν για το πρώτο χιόνι. *Παύση*. Όταν έβλεπαν να απλώνουν σακιά άμμου γύρω από τις σκηνές και έρχονταν οι προμήθειες και έτρεχαν για να γεμίσουν τις αποθήκες και κάποιος τους είπε.. Έτσι να τους φοβίσει... Ότι από τον ουρανό θα έπεφταν μικρά παγωμένα καρφιά. *Παύση*. Κι τη νύχτα στάθηκαν όρθιοι μέσα στη σκηνή με τα χέρια

ανοιχτά. Περίμεναν να γεμίσουν οι χούφτες να φτιάξουν μπάλες.. Για τον πόλεμο.. Για τις ρίζουν ο ένας στον άλλον. *Παύση*. Κι εκείνος έστεκε σε μια γωνιά με τα χέρια δεμένα πίσω στην πλάτη. *Παύση*. Κι το χιόνι ήρθε πολύ αργά. Τα βρήκε κοιμισμένα. *Παύση*. Ξύπνησαν το πρωί. Είχε αφήσει πίσω μόνο παγωνιά.

Σιωπή

A. Μου κάνε νόημα μετά ο μεταφραστής. Βγήκαμε έξω. Να τα αφήσουμε μόνα τους. Είπε.. Να κάνει ένα σιγάρο. Είπε. *Παύση* Δεν το άντεξε.

B. Τον ήξερε;

A. Είχε ανοιχτό τραύμα στην κοιλιά. Τον ξεκοίλιασε ένας θεός του. Κι όλη την οικογένειά του για να τους πάρει το κτήμα. Μόνος αυτός επέζησε. Μόνος του έραψε την ανοιχτή κοιλιά του. Κάθε χειμώνα υπέφερε από πόνους.

B. Το αγόρι;

A. Αυτός... Το παιδί όταν τον έβλεπε και πόναγε... Ακουμπούσε το χέρι του στις κρυμμένες ουλές και έκλεινε τα μάτια.. Πέρασε; Μετά από ώρα πολλή. Τον ρώταγε...

Σιωπή.

B. Κάθισαν ώρα;

A. Όχι πολύ.

B. Θα θέλαν να πάνε να παίζουν.

A. Δεν θέλαν να φύγουν..

B. Είδες.

A. Τον κούρασαν. Έπρεπε να φύγουν.

B. Του είπαν κι άλλες ιστορίες;

A. Πολλές.

B. Θα ξανάρθουν.

Σιωπή

A. Ξεμάκραναν. Ο πιο μικρός έτρεξε πίσω. Του φίλησε το χέρι και βιάστηκε να τους προλάβει.

Σκηνή 5

B. Τι συμβαίνει;

A. Δεν βλέπεις;

B. Δεν καταλαβαίνω.

A. Δεν βλέπεις καμιά διαφορά;

B. Τι είναι; Τι πρέπει να δω;

A. Είναι σαν να... Σαν να.. Σαν να μην είναι αυτός.. Σαν να έχει αλλάξει..

B. Ίδιος μου φαίνεται.. Τι να σου πω.. Όλα πάνω του ίδια μου φαίνονται..

A. Σαν να τον πήραν. Τη νύχτα.. Να τον άλλαξαν με κάποιον άλλον...

B. Ποιος; Γιατί;

A. Δεν ξέρω.

B. Θα σου φαίνεται..

A. Μπορεί. Δεν ξέρω. Όλη μέρα εδώ.. Να μην περνούν οι ώρες. Νιώθω ότι.. Αυτή η αναμονή. Να περιμένω κάτι να συμβεί.. Να μη μπορώ να κάνω κάτι.. Να μη βοηθώ.

Σιωπή

B. Γιατί να τον αλλάξουν; Δεν βγαίνει νόημα.

Σιωπή

A. Έχεις δίκιο. Δεν βγαίνει..

Σιωπή

B. Αν έφευγες για λίγο για λίγες μέρες..

A. Δεν μπορώ να φύγω. Μόνο εμένα έχει.

Σιωπή.

B. Πέρασε κι ο γιατρός.

A. Γιατί δεν ήρθε να τον δει;

B. Δεν προλάβαινε σήμερα. Την επόμενη είπε φορά.

A. Γιατί δεν με ειδοποίησες.

B. Είχε κόσμος. Ύστερα του είπαν για ένα επείγον περιστατικό. Έπρεπε να φύγει.

A. Μόνο να τον κοίταζε μια φορά... Για δυο λεπτά. Να έλεγχε.

B. Του μίλησα εγώ.

A. Τι σου είπε;

B. Μου είπε να μην ανησυχείς. *Πάυση*. Είπε ότι θα ξυπνήσει μόνος του.

A. Ξέρει γιατί του συνέβη;

B. Κάποια παιδιά. Λέει ότι κάποια παιδιά είναι έτσι. *Πάυση* Ζουν σε μια ψυχολογική σύγκρουση. Τα φυσικά συμπτώματα είναι η αντίδραση σε αυτή.

A. Σου είπε τι έχει;

B. Κάποια παιδιά είπε. Απορροφούν.. Έτσι είπε. Απορροφούν την αίσθηση του περιβάλλοντος που ζουν. *Πάυση*. Κι αδρανούν. Δεν το αντέχουν κι αδρανούν. .

Σιωπή

B. Μου είπε και για σένα.

A. Τι σου είπε;

B. Δουλεύατε μαζί παλιά. Πριν.. *Πάυση* Αποχωρίζεις από το επάγγελμα.. *Πάυση*. Λέει ότι εκείνος σε πρότεινε. Ήσουν η κατάλληλη. Τους είπε. Η μόνη. Τους είπε που είχε εμπιστοσύνη. Η μόνη ήξερε ότι μπορεί να το χειριστεί. *Πάυση*. Είπε ότι μόνο εσύ έχεις την απαιτούμενη υπομονή..

A. (Απότομα διακόπτει) Έχει περάσει καιρός από τότε.

B. ... Και την ψυχραιμία.

Σιωπή

Α. Παλιά είχα φήμη.. Ήμουν η πιο σκληρή. Ήμουν η πιο δυνατή νοσοκόμα. Εμένα επέλεγαν για τα πιο δύσκολα χειρουργεία. Σε αυτά που οι άλλες δεν άντεχαν. *Παύση.* Από τα τροχαία. Όταν δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τη σάρκα από το λειωμένο μέταλλο. Όταν έχουν γίνει σχεδόν ένα. *Παύση.* Έμπαινα μέσα. Ατάραχη. Παρακολουθούσα τις επεμβάσεις και τους ακρωτηριασμούς. Όταν στη θέση ενός ποδιού ενός χεριού έμενε πίσω μια για πάντα ανοιχτή πληγή. *Παύση.* Δεν γύρναγα το κεφάλι μου στιγμή. Προλάμβανα τις κινήσεις του γιατρού. Με εμπιστεύονταν τυφλά. Έδινα τα εργαλεία. Έτρεχα για να φέρω κι άλλο αίμα. *Παύση.* Κι όταν χρειαζόταν εγώ έκλεινα τα μάτια και ενημέρωνα τους συγγενείς. *Παύση.* Γυρνούσα σπίτι. Και σαν να μην είχε συμβεί τίποτα κοιμόμουν.

Σιωπή

Α. Ξυπνούσα το άλλο πρωί και άρχιζα τη μέρα. Δυο φορές την εβδομάδα έβγαινα. Μια με συναδέλφους. Μια έβλεπα τη μάνα μου. *Παύση.* Τρεις παιδιόμουν. Με κάποιον από εκεί μέσα. Με κάποιον απέξω. Οποιονδήποτε. *Παύση.* Ώσπου έμεινα έγκυος.

Σιωπή

Όταν τον έχασα. Στον ύπνο του. Αιφνίδια. Ούτε χρόνο δεν είχε κλείσει. *Παύση.* Όλοι περίμεναν ότι.. Δεν θα με.. Δεν θα... Γύρισα πίσω σε μια βδομάδα. Σε λιγότερο. *Παύση.* Ξανάρχισα την ίδια ζωή. Αλλά ξαφνικά ένιωθα τον πόνο κάθε ανθρώπου. Μικρό. Μεγάλο. Ασήμαντο. Πονούσα κι εγώ κοιτώντας κάθε αμυχή.. Φοβόμουν για κάθε ενδεχόμενο. Ρωτούσα και ξαναρωτούσα για να σιγουρευτώ για κάθε φάρμακο. Για κάθε κίνηση μου. Για κάθε απόφαση. *Παύση.* Δεν ήμουν πια σίγουρη για τίποτα.

Σιωπή

Δεν είχε καμιά ένδειξη. Ούτε πυρετό. Ούτε δύσπνοια. Ούτε κλάμα.. Τίποτα.

Σιωπή

Είναι φορές που την αναπολώ. Εκείνη την κρύα καρδιά μου. Εκείνες τις μηχανικές κινήσεις μου. Εκείνη την ιερή ρουτίνα της ζωής μου.

Σιωπή

Α. Εσύ;

Β. Εγώ;

A. Παιδιά;

B. Όχι.

Σιωπή

B. Μια φορά. Παρά λίγο. Το έριξε. Της το ζήτησα. Ήταν μικρή. Ήμουν μικρός.
Μικρή κοινωνία. *Πάυση.* Εκείνη δεν το άντεξε..

Σκηνή 6

A. Που ήσουν;

B. Με καθυστέρησαν.

A. (Τον διακόπτει) Ξέρεις... Σε αυτή την ρουτίνα.. Από αυτή τη ρουτίνα επιβιώνω. Από αυτή κρατιέμαι... *Παύση*. Εσύ να έρχεσαι στις δυο και στις εννιά και ο άλλος στις οκτώ το πρωί. Κάθε μέρα. Εκείνος στις οκτώ το πρωί. Κι εσύ στις δυο και στις εννιά. Κάθε μέρα.

B. Το ξέρω.

A. Είχες πολλές δουλειές και ξέχασες. *Παύση*. Μας ξέχασες..

B. Κοίτα εδώ.

A. Δυο ανθρώπους...

B. (Γη διακόπτει) Κοίτα με.

(Βλέπει τα τραύματα)

A. Περίμενε να φέρω κάτι... (επιστρέφει) Τι συνέβη;

B. Δυο με μαχαίρια. Είχαν προηγούμενα; Από παλιά; Είπε κάποιος κάτι στον άλλον; .. Δεν κατάλαβα...

A. (Τον φροντίζει) Πονάει;

B. Μπήκα ανάμεσά τους. Σαν να μη με είδαν. Δεν μπορούσες να τους σταματήσεις. Έπεσε ο ένας. Και μετά από λίγο ο άλλος. Ούτε που πρόλαβα..

B. Θα με πήρε ο ύπνος.

A. Έπεσε η πίεση σου.. *Παύση*. Έχεις πάλι χρώμα στα μάγουλά σου..

Σιωπή

B. Ησύχασαν όλοι. Τίποτα δεν ακούγεται.

A. Είναι σχεδόν πρωί.

B. Δεν κοιμήθηκες;

A. Δεν κοιμάμαι καλά τα βράδια. Μένω ξάγρυπνη.

B. Κουράζεσαι.

A. Νομίζω ότι τον ακούω.

B. Θα σου φαίνεται.

A. Βασανίζεται.. Το νιώθω..

B. Είναι η κούραση.

A. Στην αρχή ήταν ήχοι..

B. Το δάσος έχει θορύβους. Δεν είσαι μαθημένη..

Σιωπή

A. Ανάσες περισσότερο. *Παύση*. Βαριές ανάσες... Έτρεχα δίπλα του νόμιζα ότι πνιγόταν.

B. Θα έχει εφιάλτες.

A. Κοίταζα το πρόσωπο. Ατάραχο. Το σώμα χωρίς ιδρώτα. *Παύση*. Ξανάπεφτα.

B. Είδες. Σου φαινόταν..

A. Οι ανάσες πύκνωναν. Βραδιά τη βραδιά.

B. Κάτι θα σημαίνει να 'ναι μόνο τη νύχτα.

A. Έγιναν φθόγγοι και μετά λέξεις και μετά φράσεις.

B. Τι θέλει;

A. Στην αρχή δεν κατάλαβα. Δεν έβγαινε νόημα..

B. Τι λέει;

A. Μπλέκονταν οι λέξεις. Η μια με την άλλη. *Παύση*. Ένα κουβάρι.

B. Τι σου λέει;

Α. Θέλει να ξυπνήσει. Το προσπαθεί.. Αλλά.... *Παύση* Είναι στο βυθό μιας θάλασσας σε ένα γυάλινο κουτί. *Παύση*. Κάθε κίνηση φοβάται ότι θα το σπάσει. Για αυτό πρέπει να είναι πολύ προσεκτικό. Καμιά απότομη κίνηση. Με μια μικρή αδιόρατη λάθος κίνηση και όλα μπορεί να χαθούν.

Σκηνή 7

B. Σε ξύπνησα.

A. Είναι κιόλας μεσημέρι;

B. Δεν κοιμάσαι; *Παύση*. Για τον προσέχεις;

Σιωπή

B. Γιατί;

A. Δεν καταλαβαίνεις.

B. Είναι απλά ένα ξένο παιδί.

Σιωπή

A. Νομίζω ότι τον είχα δει. Πριν έρθω εδώ. Νομίζω ότι τον είχα δει. *Παύση*. Σε ένα από τα όνειρά μου. Ήμουν μαζί του σε ένα μέρος ψυχρό και λευκό σα χειρουργείο. Καθόμουν δίπλα του. Και μας ένωνε μια αδιόρατη κλωστή. Όπου πήγαινα με ακολουθούσε. *Παύση*. Το είχα ξεχάσει. Ειλικρινά το είχα ξεχάσει.

Σιωπή

Αλλά είχα μια ανυπομονησία όταν ερχόμουν. Όταν με πήραν τηλέφωνο και αποφάσισα να κάνω τόσα χιλιόμετρα για να έρθω. Είχα μια ανυπομονησία σα κάποιος να με περίμενε.

B. Δεν σου κάνει καλό να μένεις συνέχεια μόνη μαζί του.

A. Με φροντίζει.

B. Είναι ένα παιδί σε κώμα.

Σιωπή

A. Τις νύχτες μου λέει ιστορίες.

B. Τι ιστορίες;

A. Από το ταξίδι του.

B. Θυμάται;

A. Μου λέει ιστορίες και μας παίρνει ο ύπνος μαζί το πρωί.

B. Τι σου λέει;

A. Μου λέει για τους ανθρώπους που γνώρισε. *Παύση*. Στην αρχή πήγαινε από τα βουνά. Αν ήταν μόνος.. σκεφτόταν.. θα ήταν πιο ασφαλής.

B. Θα ξέρε και τα μονοπάτια.

A. Βρήκε κι άλλους. Πήγαιναν πολλά παιδιά μαζί.

B. Που πήγαιναν;

A. Κάποια ήξεραν το δρόμο. Κάποτε χάνονταν. Κάναν κύκλους. Το ξανάβρισκαν. Πέρναγαν τα σύνορα και κανείς δεν τα πρόσεχε. Όπως τα περνούν οι λύκοι ή τα πουλιά.

B. Θα 'ταν μεγάλη περιπέτεια για αυτά.

A. Κινούνταν στις κορυφές. Ψηλά. Λίγα μέτρα πιο κάτω που εκεί που είχε λειώσει το χιόνι.

B. Μέσα στο κρύο.

A. Στην πόλη δούλευε σε παζάρια. Τα βράδια τον κλείδωναν στα κλειστά μαγαζιά να προσέχει να μη μπει κανείς. *Παύση*. Μια σπίθα και θα καιγόταν. Μόνος. Χωρίς διαφυγή.

B. Πήραν μικρό παιδί για φύλακα.

A. Κάποιες βραδιές. Λύγιζε. *Παύση*. Εκείνες τις φορές που κάποιος του είχε πάρει όλα τα λεφτά που μάζευε για μήνες. Εκείνες τις φορές που κάποιος του υποσχόταν ένα σίγουρο δρόμο και τον κορόιδευε. *Παύση*. Ήθελε να μη συνεχίσει. Να κάτσει εκεί. Να μη κουνηθεί.

B. Αλλά δεν τα παράτησε.

A. Σκεφτόταν... Έπρεπε συνεχώς να προχωρά. Σκεφτόταν να περάσει μόνο απέναντι. *Παύση*. Δεν έφτασαν όλοι. Είδε πολλούς στο δρόμο να χάνονται.

B. Γιατί στα λέει;

Α. Για κείνον... Δεν βλέπει. Δε ξέρει.. *Παύση*. Είμαι άλλη μια αναμεσά τους.

Σιωπή

Κάθε βράδυ. Για χάρη μου. Κάνει νοερά το ταξίδι της επιστροφής. Ποιους να ψάξω σε ποιους να μιλήσω. Να μου πει όλα τα μυστικά. Και τα ξέρει όλα. Που θα βρω νερό και τροφή στο δρόμο. Που να κοιμηθώ. Ποιους να προσέξω. *Παύση*. Ξεχωρίζουν. Λίγο να προσέξεις. Ξεχωρίζουν. Τους μυρίζεις σαν τα σκυλιά. Και μαθαίνεις να γαβγίζεις. *Παύση*. Κάθε βράδυ μου δίνει οδηγίες για το ταξίδι. Για να ξέρω για να συνεχίσω.

Σιωπή

Β. Πως. Δεν καταλαβαίνει ότι είσαι..

Α. (διακόπτει) Έχουν παγώσει τα κόκαλά μου. Μέχρι βαθιά. Ένα κρύο βαθύ. *Παύση*. Καθόμουν μέρες. Ακίνητη. Να ακούω μόνο το ρυθμό της ανάσας μου. Κουλουριασμένη κάτω από τα παπλώματα. Δεν με ένοιαζε να φάω ή να κοιμηθώ. *Παύση*. Έλεγα. Αν ησύχαζα πολύ.. Έλεγα. Ο χρόνος θα σταμάταγε. Έλεγα. θα έμεναν όλα ακίνητα ήσυχα ασφαλή. Αν ησύχαζα πολύ.. Έλεγα. Τα γρανάζια του κόσμου θα χαλάρωναν. Έλεγα.

Σιωπή

Με αναγνώρισε.

Σκηνή 8

B. Μας χτύπησαν. Πρώτη φορά. Είχαν ξαναρίξει πέτρες. Αλλά από μακριά. Κάποιες είχαν φτάσει και τις σκηνές. Αλλά πρώτη φορά πιαστήκαμε στα χέρια. Περάσανε τα συρματοπλέγματα. Μπήκανε μέσα. Με ξύλα. Πέσανε πάνω μας.

A. Ποιοι είναι;

B. Τους ξέρω. Με ξέρουν. Μαζί μεγαλώσαμε.

A. Τι θέλουν;

B. Θέλουν να μας διώξουν. Θέλουν να τους διώξουν.

A. Είναι οικογένειες. Μικρά παιδιά. Τι φοβούνται;

B. Λένε ότι τα παιδιά. Ειδικά τα μικρά. Θα γίνουν μια μέρα οι δήμιοί μας. Λένε. Τώρα. Να φύγουν τώρα. Πριν να είναι αργά.

A. Δεν ξέρουν ποιους φυλάμε; *Παύση* Τους επιζήσαντες.

B. Πάνω μου... Ρίχτηκαν πάνω μου. *Παύση*. Δεν τους άκουγα. Έβλεπα μόνο γροθιές και στόματα. Ανοιχτά να χάσκουν.. Αβύθιστα.

Σιωπή.

Μια δουλειά. Ήμουν τόσο καιρό... Δεν κάνει σε έναν άνδρα καλό. Να μένει έτσι μήνες.. Χωρίς τίποτα. Στη τσέπη. Να θέλει κάτι.. Οτιδήποτε. Να παίρνει τους δρόμους. Τους ίδιους δρόμους. Ξανά και ξανά.. Έτσι για να κάνει κάτι.. Για να μη μένει ακίνητος. Για να βλέπει τα πόδια και χέρια του να δουλεύουν. Να κινούνται πάνω κάτω.

Σιωπή

B. Έχει ησυχία εδώ. Μπορεί να σκεφτεί κανείς.

A. Έφυγαν τώρα;

B. Από το πρωί.

A. Δεν ξέρουν.

B. Πρώτη φορά έχω κάποιον να μιλήσω σε αυτό το μέρος.

Σιωπή.

A. Μη φύγεις το βράδυ. Μείνε.

A. Πες ένα αστείο.

B. Ένα αστείο;

A. Ένα αστείο. Ένα οποιοδήποτε αστείο.

B. Δεν ξέρω. Δε θυμάμαι κανένα έτσι.

A. Μας ακούει. Χθες το κατάλαβα μας ακούει.

B. Τι έκανε;

A. Είχε μετακινηθεί. Ελάχιστα. Προς το μέρος μας.

B. Αρχίζει να ξυπνά;

A. Γυρνά αργά πολύ αργά. Αλλά γυρνά...

B. Θα πάρει χρόνο;

A. Να αποκατασταθεί;

B. Να γίνει όπως πριν.

A. Όλα λειτουργούν.. Όλα θα λειτουργούν κανονικά. Όλα θα είναι όπως πριν.

B. Όλα;

Σιωπή

A. Μίλα του. Να ακούσει κι μια άλλη φωνή..

B. Δεν θα με καταλάβει.

A. Αρκεί ο ήχος..

B. Δεν ξέρω τι να του πω.

A. Μια φράση. Μια λέξη.

Σιωπή.

A. Δεν θες.

B. Είσαι συνέχεια εδώ. Απομονωμένη. Δεν καταλαβαίνεις.

A. Πάει καλύτερα.

B. Δεν ξέρεις τι γίνεται έξω. Δεν καταλαβαίνεις τι θα του συμβεί.

A. Θα τα καταφέρει.

B. Έξω λίγο πιο έξω από εδώ. Γυρνούν γύρω γύρω. Ξαναπερνούν από το ίδιο μέρος. Δεν ξέρουν που πατάνε. Σταματούν. Βλέπουν μπροστά τους σπίτια να γκρεμίζονται. Ακούνε φωνές ανθρώπων. Ακούνε φωνές ανθρώπων που δεν ήταν ποτέ ζωντανοί. Ψάχνουν κάτι. Ένα καπέλο. Ένα κουτί που δεν το έχουν δει.. Που το έχουν χάσει χρόνια. *Παύση.* Πίσω εκεί. Κάτω από χαλάσματα.

A. Θα σε ακούσει.

B. Κάθε βδομάδα πιάνουν ένα. Όποιο βρουν. Όποιο βρεθεί μόνο. Όποιο ξεγλιστρήσει από την προσοχή του γονέα. Όποιο δεν μπορέσει να ξεφύγει. *Παύση.* Και ξεθυμαίνουν. Κάθε βδομάδα.

A. Είναι δυνατός εκείνος. Θα τα καταφέρει.

B. Κόβουν με μαχαίρια τους καρπούς τους. Ούτε πέντε χρονών. Παιδιά.

A. Θα βρει τρόπο να φύγει μακριά.

B. Χάνονται. *Παύση.* Βρίσκονται. Χωρίς όργανα. Πεταμένα.

Σιωπή.

A. Ησύχασε πάλι.

Σκηνή 9

A. Σήμερα κάθισε.

B. Μόνος του;

A. Με βοήθεια. Με λίγη βοήθεια. *Παύση.* Αλλά κάθισε. Τα χέρια του ακούμπησαν στο τραπέζι. Και τα μάτια του με κοιτούσαν. Το ένιωθα. Ήταν σφαλιστά αλλά με κοιτούσαν.

B. Σου μίλησε;

A. Παλεύει. Δεν είναι εύκολο. Παλεύει. Ακούει τα κύματα από πάνω του. Φοβάται. Φοβάται πολύ. Μια κίνηση να κάνει. Μια λάθος κίνηση... *Παύση.* Αλλά μας ακούει. Από πολύ μακριά. Σα ψιθύρους ακόμα. Αλλά μας ακούει.

B. Μήπως να καλέσουμε κάποιον;

A. Ποιον;

B. Κάποιον που να ξέρει.

A. Αφού δεν υπάρχει κανείς.

B. Κάποιον να τον βοηθήσει.. Καλύτερα θα ξέρει... Από εμάς..

A. Εμάς ακούει.

B. Κάποιος άλλος .

A. Ποιος θα έρθει; Ποιος ήρθε μέχρι τώρα; Δεν βλέπεις ότι όλοι τον έχουν εγκαταλείψει.

B. Είναι παιδί. Κάποιος...

A. Κάθισε μαζί μας. Κάθισε απέναντί του και μίλα του.

B. Είναι σα ζωντανός κι πάλι.

A. Το βλέπεις κι εσύ;

B. Σαν να θέλει κάτι να πει. Σαν να του κόβεται η ανάσα πριν να ...

A. Του λείπει ο αέρας. Χρειάζεται κάπου να μπορεί να ανασάνει. Να έχει χώρο να ανασάνει. Εδώ... Δεν είναι άλλο για εδώ.. *Παύση*. Τις βλέπεις αυτές τις μικρές ρωγμές; Είναι εύθραυστος. Λευκή πορσελάνη. Αν τον αγγίζεις σε λάθος σημείο.. *Παύση*. Χάθηκε.

B. Οι πόροι του δέρματός του έχουν ανοίξει..

A. Δεν θα αντέξει για πολύ. Λίγο θέλει για να σπάσει. Μπορούμε να τα καταφέρουμε.

B. Δεν ξέρω.

A. Αφού ΕΜΑΣ ακούει.

B. Δεν ξέρω.

A. Μπορούμε να πάμε σε κείνο το σπίτι. Σε κείνο το σπίτι που πήγαινες μικρός; Δεν είναι μακριά από εδώ. *Παύση*. Θα φύγουμε κρυφά. Θα μας πας μόνο. Από το μονοπάτι. *Παύση*. Κι θα έρχεσαι να μας βλέπεις. Να μας φέρνεις φαγητό. Όπως και τώρα.

B. Μη μιλάς. Θα σε ακούσουν.

A. Θα καθόμαστε στην αυλή και θα μας καίει ο ήλιος τα κόκαλα.

B. Θα σε βρουν.

A. Ποιος θα νοιαστεί;

B. Θα τον ψάξουν.

A. Κανείς δε θα νοιαστεί.

B. Άμα λείπει θα τον ψάξουν. Δεν θα το αφήσουν έτσι.

A. Όσο μένει εδώ.. Τίποτα δεν αλλάζει...

B. Δεν καταλαβαίνεις.

A. Θα είμαστε μαζί.

B. Δεν καταλαβαίνεις;

A. Θα ανασαίνουμε.

Β. Δεν καταλαβαίνεις ποιος είμαι; Δεν μπορώ.

Σιωπή

Α. (Ψιθυριστά) Σε επέλεξα.

Σκηνή 10

B. Γιατί κοιμάται τόσο βαθιά;

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Αναπνέει αργά. Ποτέ δεν ανέπνεε τόσο αργά.

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Είναι άκαμπτος..

A. (Ψιθυριστά) Το άνοιξε.

B. Δεν τον ακούω. Δεν σε ακούω.

A. (Πιο δυνατά) Το άνοιξε. Βρήκε λίγο φως και το άνοιξε. Με όλο το βάρος. Με όλο το βαθύ σκοτάδι του βυθού. Με όλο το φόβο. Το άνοιξε. Γλίστρησε έξω και ακολούθησε τις φωνές μας ως εδώ...

B. Ξύπνησε;

A. Άνοιξε τα μάτια... Και με κοίταξε. Κι τίποτα δεν μπορούσα να του κρύψω. Πουθενά δεν μπορούσα να κρυφτώ.

B. Πως ήταν;

A. Είχε τα μάτια ενός ηλικιωμένου.

B. Είναι απλά ένα παιδί.

A. Ενός ηλικιωμένου που έχει όλη τη γνώση.-

B. (διακόπτει) Γιατί δεν με φώναζες;

A. Χωρίς την ελπίδα για το μέλλον.-

B. Κάτι θα προλάβαινα να.-

A. Χάθηκε πάλι.

B. Δεν είναι δυνατόν. Κάτι έκανες.

Α. Ήταν ακόμα νωρίς.

Α. Μη φοβάσαι.. Ένα όνειρο ήταν.. Ένας εφιάλτης... Κάτι τάραξε... Αυτή τη λεπτή ηρεμία. Αυτή ήταν;

Σιωπή

Αν ήταν εδώ θα είχαμε τόσα να της πούμε... Για το πως πέφτει το χιόνι... *Παύση*. Σκεπάζει με μικρά λευκά φύλλα τη γη... Κι μαλακώνει τις πιο αγριεμένες ψυχές.

Σιωπή

Κι είναι ωραίο να έχεις παρέα... Γιατί αλλιώς οι ώρες δεν περνούν κοιτάζοντας έξω.. *Παύση*. Και εκεί θα έχει ξεκινήσει η άνοιξη... όπως και εδώ... Κι εκεί τα δέντρα θα είναι πιο πράσινα από ποτέ... όπως κι εδώ... Κι εκεί θα έχει σκοτάδι.. όπως κι εδώ...

Σιωπή

Σχεδόν τη βλέπω. Είναι σε ένα δωμάτιο γυμνό. Περιμένει κι αυτή όπως κι εσύ μια λέξη.

ΤΕΛΟΣ